

det i alt Fald for mit Vedkommende meget langt fra Tilfældet. Jeg har ikke villet være med til at dømme, og jeg har udtrykkelig sagt, at jeg ikke sidder paa Dommersædet; thi da er det en selvfølgelig Sag, at jeg atter og atter skulde undersøge, men jeg siger, at, forsaavidt vi her skulde dømme, om vi skulde yde denne Bevilling af Statskassen eller ikke, saa er jeg meget vel forberedt til at sige Nei, komme, hvad komme vil.

Finansministeren: Jeg troer, at, hvor gennemtrængt det ærede Medlem (Berg) end er af sin Magtsfuldkommenhed som Medlem af den bevilligende Myndighed, var det dog ikke af Veien, om han tog Hensyn til Juristernes Opsfattelse ved den juridiske Side af Spørgsmaalet, i Særbeleshed naar en Sag ligger for som juridisk; thi det ærede Medlem maa ikke glemme, at de fleste af hans Anker ramme endnu mere Regjeringen end selve Sagen. Sagen ligger for aldeles som et Retsspørgsmaal; dersom det ærede Thing nægter Pensionen, ligger det for som det Naturligste, at den nævnte Mand sagsøger Finansministeriet og efter min Overbevisning faaer Dom over Finansministeren og altsaa forsaavidt over Rigsdagen, for at han skal have sin Pension. Skal jeg derfor sige Noget om dette Forslag, siger jeg, at det forekommer mig at ligge i Repræsentationens Interesse ikke at fremkalde det Slags Afgjørelser, om hvilke man iforveien kan sige sig selv, hvilket Udfald de ville faae. De Grindringer, der ligge for, ligge ogsaa for imod Regjeringen. Jeg finder det i og for sig ganske naturligt, ja, jeg vilde finde det unaturligt, om en Sag som denne, der har fremkaldt saa megen Opsigt og har et saa uhyggeligt Udportet, ikke var bleven Gjenstand for en meget alvorlig og meget skarp Kritik i den lovgivende Forsamling, og Regjeringen maa i saa Tilfælde finde sig i, hvad den jævnlig maa, at tage Skrup, selv om den ikke har kunnet handle anderledes, end den har gjort. Det er ikke min Mening her at vilde tage Kammerherre

Brettons hele Udsærd i Forsvar; tværtimod, jeg skal sige, at det forekommer mig, at den hele Maade, hvorpaa han er traadt op, dog i alt Fald, selv om jeg vil friskende ham for nogenfømhelst Svig eller uredelig Hensigt, er en saadan, at den ikke let kan forliges med Uafhævelsen af et saa bethdeligt Embede som det, han havde. Jeg føler mig imidlertid opfordret til ligeoverfor de Udtryk, hvormed den ærede Forslagsstiller beghyndte sit Foredrag, at minde om, at, hvad der her foreligger, er Forhørsudskifter og ingen Dom, hvis Rigtighed Vedkommende har erkjendt, eller som han ikke har gjort Indsigelser imod, og jeg finder derfor ikke, at det ærede Medlem (Alder) var berettiget til at udtale sig, som han gjorde, om Misbrug af Embedsstilling, om Forvildelse i Begreberne om Mit og Dit. Jeg skal dog hertil sige, at det ganske vist er et Factum, at Manden har været forvildet i Begreberne om Mit, thi det skal siges til Mandens Forsvar, at han troede saa fuldt og fast paa sine Beregningers og sine Forhaabningers Rigtighed, at han, hvis jeg ikke er feil underrettet, har sat alt Sit til paa denne Entreprise. Der blev reist som Indvending mod ham, jeg troer fra det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hage), at han havde ladet optage flere Taxationer, og navnlig, at han ikke vilde blive staaende ved den 4de Taxation, fordi den var for lav. Nu, jeg seer aldeles ikke i denne Ting i og for sig noget Urigtigt. En Eier har aabenbart ikke frastrevet sig Netten til ogsaa at have en Mening om sin Eiendoms Værdi, og naar der som her forelaa den Omstændighed, at den ene Taxator vedblev at sige, at Eiendommen efter hans Mening var den nævnte Sum værd, medens den anden paa en Slump slog 60,000 Rd. af, saa forekommer det mig, at den Eier, som havde ladet en saadan Taxation optage, havde fuldstændig god Grund til at søge en anden Taxator end den, som ikke søgte sig mere bunden i sit Skjøn over Eiendommens Værdi, end at han troede efter Omstændighederne at kunne slaae 60,000 Rd.